

ஓடி ஓடிப் பொறுக் குவோம்
பொறுக்கியதை எல்லாம் சரேத்துச் சரேத்து
புற்தரையில் குவிப்போம்
யார் குவியல் பெரியதோ
அவர்தான் அன்றைய ஆட்டத்தின்
ஹீ ரோ..

அவர் கையில் தான் துப்பாக்கி
மற்றவர்கள் எல்லோரும் அவரின் துப்பாக்கி ரவையில்
எப்படியும் ரத்தம் கொட்டி சரிந்து
விழுந்தே ஆகவேண்டும்..

அன்று துரத்தும் ரவையின் குண்டுகள்
சரிந்து விழுவதில் ஓட்டிக்கொள்ளும் சாக்கடலை அழுக்கு

இரூட்டியவாடன இந்த எல்லா விளையாட்டுக்கும்
சரேத்தே வாங்கும் தர்ம அடிகள்

எதுவமே வலித் ததில்லை.

எங்கள் குடியிருப்பில் கொடிகள் பறக்கும்
எங்கள் சாக்கடகைகள் மட்டப்பட்ட தற்காலிகமாக
தலைவர்களுக்கு மடேகைகள் போடப்படும்
எல்லா தலைவர்களும் மடேகைகளில் முழக்கமிடுவார்கள்

"தமிழ் வாழ்க..! தமிழர் வாழ்க!!"
மறுநாள் மீண்டும் எங்கள் சாக்கடகைகள் முகம் காட்டும்.
நாங்கள் நடப்போம்
எங்கள் குடியிருப்பின் கதவுகள் கட்ட
சாக்கடகைகளுக்காக மட்டப்படவதில்லை

இன்று-

என் கடற்கரகைகளைக் காணவில்லை
என் புவந்தர விளையாட்டு மதைதானத்தில்
நடுஞ்சாலையின் காரர்கள் பவனி வருகின்றன.

கடலை நிரப்பி, தரையாக்கி
விண்ணாயரம் காட்டும் கட்பிடங்கள்
திறந்தவெளி திரையாங்கு
நட்சத்திரம் தரியாத வானம்
எல்லாமே.. எல்லாமே வசப்பட்டுவிட்டன.
ஆனாலும் மகிழ்ச்சிக் கடலின் அலைகள்
எங்கள் கால்களை மட்டும் நனைக்கவே இல்லை.
ஏன்?
குடிசைகள் இன்னும் குடிசைகள் தாம்.
என் மக்கள் இன்றும்..
தீப்பெட்டிக் குள் அடக்கப்பட்ட குச்சிகள் தாம்.
குச்சிகள் உரசினால்
தீ..பிபிக் கும்
ஆனால்..
சாதி மழை
அரசியல் மழை
புதி மழை
பண மழை
..
ஏதொ ஒரு மழையில் என் குச்சிகள் நனைந்து
உரசினாலும் பற்ற வகைக் முடியாத ஓடிந்த குச்சிகளாய்..

இதோ என் குடிசைகள்..
என் குடிசையின் கதவுகள்
சாகக் கடகைகளுக்காக..
இன்னும் திறந்தே இருக்கின்றன.

கடலோரக் கவிதை..

*

மாடியில் இருந்து
துப்பினால்

கூபிசயைில் விழும் .

கூபிசயைில் நின்று

துப்பினால்

மாடியே விழும் "

- கவிஞர் . காசி. ஆனந்தன்

நறுக்குகள் கவிதை நலில் .

0000000000000000.. 000 2

00

என் மச்சில் இன்னும் தொடர்கின்றது திராவிடக்காற்றின் மிச்சம் .

எங்கிருந்து இந்த தொடர்ச்சி.

கரூவில் தொடர்ந்த கழகப்பயிற்சியா?

நினையில் இல்லை.

எத்தனைபுயல் , எத்தனைஇடி , எவ்வளவோ மழை..

அனைத்திலும் ஆடிப்போய் ஓடிந்துவிட்டோம் என்று

உருவம் மாறிநின்றாலும் மீண்டும் மீண்டும் இந்த சுவாசம் .

நான் , என இனம் , என மண் , என மனம்

எதுவும் அறியாத வயதில்

என்னை ஆட்கொண்ட காற்றின் மிச்சம் .

அன்று..

09 டிசம்பர் 1961

அரபிக் கடலோரம் அறிஞர் அண்ணாவின் குரல் .

நெப்பி பிங்காவில் மனித அலகைக் கட்டம் .

கடலின் அலகைகள் அனைத்தும் சரேந்து வந்து மோதி நின்ற காட்சி..

சின்ன உருவம் .. ஆளுயர மாலை.. அதையும் ஐந்துபரே சரேந்து

தக்கிப்போடும் காட்சி..

கட்டத்தில் கடசையாக பரொமாள் தாத்தாவின் தோள்களில் நான் .

என்ன பசினார் ?

யார் இவர் ? ஏன் இவ்வளவு கட்டம் ?

எதுவும் புரிகின்ற வயதில்லை.

மடையில் இருப்பது என தந்தையும் அவருடைய தோழர்களும் .

எனக்கு அவர்களையெல்லாம் பார்க்க வேண்டும் ..

நான் அவர்களைப் பார்த்தேன் என்பதனை நாளைய மறுநாள் பெருமையாக சொல்லவேண்டாம்.

அவ்வளவுதான்.

பார்த்தேன். பம்பாய் தி.மு.க. அண்ணாவாக்கு இதயம் அளித்தல்

ஓர் இதயம் வளையியில் செய்யப்பட்ட ஓட்டாக.

அதனைப் புன்னகையுடன் கொடுக்கின்றார் என்தந்தை.

தந்தையின் முகத்தில் தெரிந்த புன்னகை, ஆனந்தம்..

அப்படி ஒரு முகப்பொலிவனை அதன்பின் என்றமே நாங்கள் கண்டதில்லை.

அது என்ன ஆனந்தம்?

அப்போது அறிஞர் அண்ணா அவர்களை யாரும் தங்களின் இல்லத்திற்கு

அழைக்கவில்லை. அதை அண்ணாவே சொல்லுகின்றார்.

"என்தம்பிகள் என்னை அன்புடன் கவனித்தார்கள். ஆனால் யாரும்

"அண்ணாவா எனவீட்டுக்கு!" என்று அழைக்கவில்லை. அழைக்காத

வரத்தமில்லை, ஆனால் அழைக்க முடியாத வாழ்க்கை தரத்தில் தான் என

தம்பிகளின் வாழ்க்கை தரமீறுகின்றது என்பதனை எண்ணித்தான் வருத்தம்"

அண்ணா அவர்கள் சொன்னது அன்று உண்மையானது.

அண்ணாவை அழைத்துச் சென்றால் அவருடைய தம்பிகள் எத்தனைபேர்

இல்லத்தில் அவரை அமரவைப்பதற்கு நாற்காலி இருந்திருக்கும்?

எண்ணிப் பார்க்கின்றேன்.

இது மட்டுமா..?

அன்று அப்படித்தான்..

தமிழ்ச்சினிமா பார்க்கக் குடும்பத்துடன் அனைவரும் மகிழ்விர்தியில்

ஓவ்வொருவர் குடும்பத்திலும் ஒன்றிரண்டல்ல.. ஐந்தாறு பிள்ளைகள்.

நான்களைத் குடும்பம்.. எழெட்டு மகிழ்விர்தி..

எங்களாகக் கெல்லாம் கொண்டாட்டம்..

திரையரங்கில் நுழைந்தவாடன்.. ஓரே கசமுசா..

சத்தம், குழப்பம்.. விசாரித்ததில் அவர்கள் பார்க்க வந்த காத்சி முடிந்ததுவிட்டது.

மிகவும் முக்கியமான காத்சியாம். அவர்களைப் பெற்றுத் தவரையில்.

என்ன காத்சி தெரியுமா?

கலஞ்சூர் அவர்கள் பிம்புகார்படத்தின் ஆரம்பத்தில் பசேம்காத்சி.

படம் பார்க்காமலேயே திரும்பி வந்தோம்.

முதுகலை படிக் கும்போது தந்தையாரிடம் அறிஞர் அண்ணாவின் பார்வதி பி.ஏ.

நாவலைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது நான் சொல்ல

வேண்டிவந்ததைச்

சொல்லாமலிருந்திருக்கலாம்.

"அறிஞர் அண்ணாவின் நாவலில் பிரச்சாரநெடி.. மிகச் சிறந்த இலக்கியம்

படக்கம் திறமையான இந்த மாதிரி பிரச்சாரத்தில் வீணாகிவிடுகின்றது.."

சொல்லி வதைத்தனே. விளவை..

அறிஞர் அண்ணாவை விமர்சிக்கும் அளவுக்கு நீ வளர்ந்துவிட்டாயா..?

அவ்வளவுதான்.. பிறகென்ன.. என் முனைவர் பதிப்பு கனவாகிவிட்டது.

மதுகலையில் வாங்கிய தங்கப் பதக்கம் கபிட தந்தையின் மனசை மாற்றவில்லை..

இப்படி .. இப்படித்தான் .

சொல்லிக்கொண்டே போகலாம். கவிஞர் அண்ணன் அறிவுமதியும் இதைப்போல அவருடைய தந்தையாரைப் பற்றியும் நிறைய என்னிடம் சொல்லியிருக்கின்றார்.

இது ஒரு தலமைமுறை..

எங்கள் தந்தையர் தலமைமுறை.

ஆரியமாயையும் கம்பரசமும் தான் எங்களுக்கு அன்று வாசிக்க கிடதைத் தப்பத் தகங்கள்.

திராவிடநாடு, விடுதலை, நம்நாடு ..இதெல்லாம் தான் எங்களுக்கு வாசிக்க கிடதைத் தப்பத் திரிகைகள்.

வீட்டின் சபீழல் இப்படி..

பள்ளியிலோ இந்துத்துவா கொள்கைகளின் உரகைல்

கல்லூரியோ கத்தோலிக்க சீடர்களின் புனித பைபிள்

நாத்திகம் கொள்ளத்தான். ஆனால் அதுவே எங்களிடம் திணிக்கப்படவில்லை.

அன்று வந்தவர்கள் தங்கியது எங்கள் மாடி அறையில் ..

அவர்கள் வந்தால் போனால் தங்க வசதியாக இருக்கவேண்டும் என்பதற்காகவே

மனைவி, பிள்ளைகள் என்று குடும்பத்தை ஊரில் வதைத்துவிட்டு வாழ்ந்த

வாழ்க்கைக்கு சொந்தக்காரர்கள் ..

மதுரையில் மாநாடா, திருச்சியில் மாநாடா...?

சந்தோசமாக இருக்கும். ஏன்னென்றால் கட்டாயம் தன்தோழர்கள் புடசைச்சபீழ

எங்கள் ஓவ்வொருவரையும் தந்தை விடுதிக் குப்பார்க்க வராவார் ..

அவர் தோள்களில் நீண்ட நேரீயல் தொங்க வளையலை நிறைபாவிட

வந்திறங்கும் போது.. பரமமயாக இருக்கும். எல்லோரும் விடுதியில் அன்று

என்னையே பொறாமையுடன் பார்க்கும் போல ஓர் ஆனந்தம் ...

வளர் வளர் எல்லாம் புரிந்தது.

புரிய புரிய மனசில் வறெப்பும் வதேனையும் தான் மிஞ்சியது.

இப்போதும் இவர்களில் சிலர் .. இதே அரபிக் கடலின் காற்றில்

காற்றில் கரந்த கற்பிரமாய்

பார்க்கப் பார்க்கப் பதக்கின்றது மனசு.

எதை எல்லாமோ சாதிக் கப்போகிறொம் என்று எழுந்த அலகைகள்

எங்கே போனது?

இப்போதும் தலைவர்கள் வருகின்றார்கள்.

வந்தால் தங்குவது ஐந்து நட்சத் திர ஹொட்டலில்.

போய் வர ஆகாயவிமானம் தான் .

அன்றிருந்த வறுமலை இன்று இல்லலை.
ஆனால் யாருக்கும் சொல்லத்தான் முடியவில்லை.
"நானே வருகின்றனே. என சிலவில் என்று."

அப்படிச் சொன்னவர்கள் இருந்தார்கள் என்று தான் எழுதமுடிகின்றது.
இருக்கின்றார்கள் ... என்று எழுதும் பக்கியம் என எழுத்துக்களுக்கு
கிடகைக்கவில்லை.

இது திராவிட இயக்கத்திற்கு மட்டுமல்ல..

காந்தியம் பசிய காங்கிரசு..

பொதுவுடமை பசிய கம்யூனிசம்..

அரபிக்கடலோரத்தில் இருக்கும் எல்லா இயக்கக் கொடிகளின் கதையும்

ஓரே கதையானது. தலைப்பை மட்டும் மாற்றினால் போதும். அப்படியே

அதே தொண்டர்கள்.. ஓரே மாதிரியான தலைவர்கள்..

ஓரே மாதிரியான அறிக்கைகள், பிரச்சாரங்கள், உத்திகள்

ஊமையாக அனாதைகளுக்கும் சாட்சியாக அரபிக்கடலோரம்

அதே அலகைகளுடன் நானும்

கடலைத் தாண்டாத அலையாய்..

கரையைத் தொடும் கனவுகளுடன்

நித்தமும் ஓயாதப் போராட்டம்..

சலிப்படையவில்லை. தோற்றுவிடுவனே என்ற அச்சமில்லை.

கால்களை நனத்த ஈரம்

மனக்கண்களை ஈரமாகும் நாட்களுக்காக ..

மீண்டும் மீண்டும் என அலகைகள்..

அலையின் கவிதை..

நடக்கும் என்ற

கனவுகளில் நடந்தார்கள்

கிடகைகும் என்ற

நினவையுகளில் வாழ்ந்தார்கள்

இன்று

அவர்களே கனவாகிப் போனார்கள்

அந்தக் கனவுகளின்

ஈரக்கசிவாய்

எங்கள் அலகைகள்

உங்கள் கரகைகளில்.

அட... காந்தி எனப்பது தனி நபரினப் பெயரல்ல..
அது ஒரு குடும்பத்தின் பெயர்.
இதை எடுத்துச் சொன்னபோது அதனாலென்ன.., அடுத்தக் குழந்தைக்கு காந்தியின் பெயரை
வதைத்து விடுகின்றனே.. "மோகன்" என்று..
இப்படி பெயர் வதைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்தார்கள்.
அவர்களில் ஒருவர்... தொழிலாளி..
தனக்குப் பிறந்தப் பெண் குழந்தையை... இரண்டு மாதம் கட்ட ஆகாத தன் குழந்தையை
எடுத்துக்
கொண்டு மும்பையிலிருக்கும் கடலோரக்கரையில் - சிவாஜி பார்க்கில்... அன்று நடந்த

மாபெரும் பரேணியில் காலையிலிருந்து காத்திருக்கின்றார்...
கட்டடம்.. அலமைபோதுகிறது...
அந்தக் காந்தியப் பரேலையில் நனயை வந்திருக்கும் பச்சிளங்குழந்தை அழுகிறது..
வெயில் தாங்காமல்.. கட்டட நெரிசலில்.. பசித்து..

"வண்டாம் நமக்கு இந்த அலையின் ஈரம்..
இந்த அகிம்சை விடுதலையில் நம் அபிமதைத் தளையப் போவதில்லை.
இவர்களுக்காக நீங்கள் ரத்தம் சிந்தியது போதும்
என்கண்களையும் கட்டி விடாதீர்கள்
நான் எனக்கான விடுதலையைப் போராடியே பெறுவதற்குப் பிறந்துவிட்டேன்
வண்டாம் எந்த மகாத்மாவும்..
எனக்குத் தவேமை மனிதர்கள் மட்டும் தாம்..!"

அழுதது அழுதது....
இன்னும் அழுதுக் கொண்டே இருக்கிறது.
ஆனால் கடைகாதச் சுவிகள்..
அப்படித்தான் அந்தக் குழந்தையுடன் அவரும்...
அந்தக் குழந்தையின் அழுகுரல்..
காந்தியின் கட்டாரத்தில் முட்டி மோதி அவர் மௌனத்தைக் கலதைத்துவிட்டதா?
பின் எப்படி நிகழ்ந்தது அந்த நிகழ்வு..!
காந்தியின் உதவியாளர் கட்டாரத்திலிருந்து வெளியில் வந்தார்.
அழுகின்ற குழந்தையைக் கையில் ஏந்தி நிற்கும் செல்லையாவிடம்.

செல்லையா கண்களில் நீர்மல்க...
எங்கள் காந்தி-
என் குழந்தைக்குப் பெயர் வகைக் வண்டும் என்ற வண்டித் தலுடன்...!
கண்ணப்பனுக்கு காட்சியளித்த சிவனின் கதவை வெறும் புராணம்..

இந்தச் சலெல்லையாவுக்கு அன்று காந்தி கொடுத்தது?
சலெல்லையாக்களின் வாழ்க்கையில் அதுவே வரம்..
காந்தி அவர்களுக்குக் கொடுத்த வரம்.

சலெல்லையாவின பணைமகவுக்கு காந்தி வதைத்தப் பெயர் கஸ்தூரி..
ஆம் கஸ்தூரி...
அவருடைய வாழ்வின் துணை
காந்தியின் சரிபாதி..
கஸ்தூரியைக் கையில் ஏந்திக் கொண்டு சலெல்லையா கடலோரம் நின்றபோது..
காந்தி என்ற சரித்திரத்திற்கு தலை வணங்காதக் கடல் அலைகள்
சலெல்லையா என்ற உழைப்பாளியின் நம்பிக்கைக்கு முன்னால் தலைவணங்கியது.

இந்தச் சலெல்லையா அவர்கள் தமிழ்நாட்டில் கோவில்பட்டி வட்டாரத்தைச் சார்ந்தவர்,
வதேமுத்து என்ற தமிழ்ப்பண்டிதரின் இளவல்.
இன்று காந்தியின் கஸ்தூரி.. நலெல்லை மாவட்டத்திலிருக்கும் சரேன்மகாதவேயில் தன்
பரேன்
பதேதிகளுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்.
சலெல்லையா இன்று இல்லலை...
யாருக்குத் தெரியும்... எத்தனை பரோக்குத் தெரியும்...
தன் இரண்டு மாத அழுகுரலில் காந்தியை எழுப்பிய கஸ்தூரி இவர் என்பது...
பெரும் தலைவர்கள் தரேதல் பிரச்சாரத்திற்கு வரும்போது தன் குழந்தைகளுக்குப்
பெயர் வதைத்து

அதையே பெரியப் புகைப்படம் எடுத்து நடு அறையில் மாட்டி வதைத்துக் கொண்டு
வாழ்கின்ற
இன்றைய விளம்பரங்கள் அறியாத சலெல்லையாக்கள் எத்தனை எத்தனையோ பரே..

காந்தியம் வறும் பெயர்களுடன் மட்டுமா நின்று போனது..
அதுவே பலரின் வாழ்க்கை..
அதுவே பலருக்கு வதேம்..
இந்த நம்பிக்கையில் மிகச் சிறந்த சமுதாயப் புரட்சிகளையே சயெ்தக் காந்தியவாதிகளின்
அவர்களின் கதைகள் நிறையவே உண்டு.
புரட்சிகரமானக் கருத்துக்களையும் சீர்திருத்த எண்ணங்களையும் வரூணாச்சிரம
தத்துவத்திலிருந்து
விலகாமல் கொடுத்த காந்தியால் இவர்கள் வாழ்க்கை தரம் உயர்ந்ததா..?
ஆனால் இவர்களின் நம்பிக்கையில் இவர்களின் வாழ்வியல் தரம் உயர்ந்தது.
எண்ணிப்பார்க்க முடியாதப் புரட்சிகளை தங்கள் வாழ்க்கையாகக் கி வாழ்ந்தவர்கள் பலர்.

விதவகைகளின் திருமணம்.. புரட்சியாக மட்டுமே பேச்சிலும் எழுத்திலும் வாழ்ந்த காலம்
இவர்களில் ஒருவர்... தன் கடும் உழைப்பால் உயர்ந்தவர்.
காந்திதான் அவருக்கு எல்லாமே..
அவர்கடும்பத்தில் மிதமகன் அகாலமரணம் அடைந்த நேரம்..
இரண்டாவது குழந்தையைச் சும்ந திருக்கும் நிறைமாதக் கற்பினியாய் மரணங்கள்.
வீட்டின் மிதமகன்..
இனி அவள் வாழ்க்கை...?
இனி அவளுடைய பிள்ளைகளின் எதிர்காலம்..?
சொத்தும் பணமும் சமீகத்தில் எல்லாவற்றையும் அவளுக்குத் தந்துவிட முடியுமா?
அவள்.. அவளுடைய குழந்தைகள்.. அவளுடைய எதிர்காலம்..
மரணங்கள்.. மறுமகள் அல்லவா..
அவருக்கு அடத்தடத்து ஆண்பிள்ளைகள்...
அடத்தவன் கல்லரியில் இளைஞன்.
பட்டதாரிக் கனவுகளுடன்..!
அவனை அவர் அழைத்தார்..
அந்த விதவகைக்கு வாழ்வு..
அவன் மறுத்தான்..
அவளும் மறுத்தாள்..
வாழ்க்கையை அதன் யாதார்த்தங்களால்.. தந்தையாக ஒரு நண்பனாக..
அவர் சொன்னபோது சரி என்றும் சொல்லாமல் வண்டாம் என்றும்
சொல்லமுடியாமல்
அவர்கள் இருவரும் மௌனத்தில் கரணத்துப்போனார்கள்..
இன்று அரபிக் கடலோரம் அவர்களின் வாழ்க்கைக்கு சாட்சியாய்..
அன்று அவர் செய்து காரியம்..
அவரையும் அவரின் காந்திய கணமீதித்தனங்களால் எதிர்த்தவர்களையும்
வாழ்த்துவதைத் தது.
அவர் தன் செயல்பாடுகளில் இதன் எல்லாம் புரட்சி என்று நினைத்ததோ
தன்னால் ஒரு புரட்சிக் காரன் என்று காட்டுவதற்காகவோ செய்யவில்லை.

தந்தையின் பெயர் சொல்லும் தனயனாக..
தந்தையின் வணிகத்தை இந்தக் கடலோரம் நிலைநிறுத்தி நிமிர்ந்து நிற்கும் மனிதனாக..
வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அவன்..
இன்று அரபிக் கடலோர தமிழ் நெஞ்சங்களில் மதிப்பிற்குரியவர்.

அந்தக் கடும்பம் தன் கிராமத்தில் ஒரு நிலத்தை அப்படியே இனாமாக சுவாமி
நித்தியானந்த சரஸ்வதி
அம்பைப்பினர் நடத்தும் மருத்துவமனைக்கு வழங்கிவிட்டார்கள்.
பெல்ஜியம், ஜேர்மனியிலிருந்து மருத்துவர்கள் வந்து சேவை செய்யும் மருத்துவமனை.
அந்த மருத்துவமனைக்கு மண்ணில் இடம் கொடுத்த இந்த மனிதர்களின் சரித்திரம்
மட்டும் பதிவு

செய்யப்பட்டாத பட்டாவாகவே இன்னும் ...

இதைப் பற்றி எல்லாம் அவர்களோ அந்தக் குடும்பத்தினரோ கவலைப்பட்டதே இல்லை. கல்கி இதழ் இதைப் பற்றிய சிறப்பிதழ் கொண்டுவந்தப் போது கப்ட இவர்களின் பெயர்கள் விடப்பட்டது

பேயின..

ஏன் என்று கட்ட யாருமில்லை.

இவர்கள் எல்லோரும் இன்னும் விடப்பட்டவர்கள்தாம்..!!

இவர்களின் இன்றைய கோவில்களும் கடவுள் நம்பிக்கையும் இந்த தசை வரலாற்றின் நிகழ்வுகளுடன் சம்பந்தப்பட்டவை.

பத்து நாட்கள்... இவர்கள் கொண்டாடும் கண்பதி விழா சூதந்திரப் போராட்டத்தில் திலகரால் ஆரம்பித்து வகைக்கப்பட்டதுதானே...

வெள்ளையன் மத விசயத்தில் மட்டும் தலையிட மாட்டான்.

அதனாலேயே கண்பதி விழா.. விநாயகர் சதுர்த்தி..

ஓர்நாள் மதச்சடங்கு.. பத்து நாட்களுக்கு விழாவானது.

அதில் இவர்களும் இருந்தார்கள்..

அந்தக் கோவில், அந்த விழாக்கள் இன்றும் அரபிக்கடலோரம் தொடர்கின்றன..

ஆனால் அந்தப் பிசகைகள் மட்டும் தாம் இவர்களின் நம்பிக்கை..

இவர்களின் நம்பிக்கைக்காக யாரோ மணியடிக்..

யாரோ கற்பிரம் ஏற்ற..

யாரோ மந்திரம் சொல்ல..

யார் யாரோ வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள்...

இவர்கள் மட்டும் அதே நம்பிக்கையுடன்...

இன்னும் அதே விழாக்களில்..

பக்திப் பரவசத்துடன்..

இப்படி ஆரம்பித்த கண்பதி விழாக்களில் இவர்களின் தலைவர்கள்..

இவர்களின் சாதிகள்

இவர்களின் பணம்

இவர்களின் அரசியல்

இவையே இன்று இவர்களின் போராட்டமாகிவிட்டது..

இந்தப் போராட்டத்தில் இவர்களின் இரத்தம் சிந்தப்படுகிறது...

அரபிக்கடலின் தாதாக்களை இந்த விழாக்கள் வெண்சாமாரம் வீசி வரவழைப்பது..

தொடர்கதையாகிவிட்டது..

அடக்கப்பட்ட இவர்கள்

பணியைச் செய்பவர்கள்

தமிழர்கள்.. தோலின் நாற்றம் குடலைப் பிடுங்கி வளியில் தள்ளும்.. பகலெல்லாம் சூண்ணாம்புத் தண்ணீரில்

வலைபார்த்தவர்கள் இரவில் பட்டைச் சராயத்தை வயிற்றில் தள்ளினால்தான் கண்மட்டித் துங்க முடியும்..

இப்படித் தான் தமிழர்கள் பலரின் வாழ்க்கை இங்கே ஆரம்பமானது..

இந்த தோல்பதனிடும் தொழிலில் அதிகமாகக் காலி வலைச் செய்தவர்கள் தமிழ் நாட்டின் தனியகையினை

சார்ந்த ஓடுக்கப்பட்ட தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள்தாம்..

இவர்களில் சிலர் அத் தோல்களை வாங்கி விற்க ஆரம்பித்தார்கள்.. பணம் புரண்டது. அதன்பின் -

அவர்கள் எல்லாரும் என்னவோ பரம்பரை பரம்பரையாக சேட்டுகளாக பணத்தில் புரண்டது போல

ஒரு தோரணை.. அதட்டல், அதிகாரம்.. அடியாளர், சின்னவீடுகள்.

தமிழ்நாட்டில் நிலபுலன்கள்

வீடு வாசல்கள்..

தோல்களை அடக்கி வகைக்க அன்று கட்டப்பட்ட அறைகள்..(Godown)

இவர்களின் வீடுகளானது..

அன்று வாழ்ந்த சேட்டுகளின் கைகளில் தான் இந்த அறைகளின் ஓட்டுமொத்த கைதகையும்..

அவர்கள் தன்னிடம் வலைபார்ப்பவர்களுக்கு இந்த அறைகளை ஒதுக்கினார்கள்..

இன்று இந்தச் சின்ன அறைகளின் மதிப்புக்கூட பல இலட்சங்கள்..

அரபிக் கடலோர தமிழ்க்குடிகளின் பொருளாதரப்பலம்

மார்க்கின் தத்துவங்களையே ஒரு புரட்டு புரட்டிப்போட்டது.

ஆமாம்.. இப்படிப் பணபலம் பெற்றவர்கள் பெரும்பாலோர் ஓடுக்கப்பட்ட/தாழ்த்தப்பட்ட இனம்கள்.

மும்பையின் சேட்டுகள் பரம்பரை..

சொந்த ஊரில்..?

இவர்களின் இந்தப் பணபலமும் ஆள்பலமும் தமிழ் மண்ணில்

மிகப்பெரிய களேவிக் குறியாயின..

இவர்களின் பலம் சாதியப் பிரிவுகளில் குளிர்காய்ந்து கொண்டிருப்பவர்களுக்குச் சிம்ம சொப்பனமானது.

தனிய தமிழ் மாவட்டங்களில் சாதியச் சண்டைகளின் ஓர் ஆழ்கடல் தொடர்பு

இந்த அரபிக் கடலோர தமிழினின் ஓர் ஆளுமைப் போராட்டம்..

இவர்கள் கண்விழித்தார்கள்..

இவர்களின் பார்வையில் விடியலாக வந்தவர்கள் தந்தை பெரியார்.. டாக்டர் அம்பதேகர். இந்த இருபுறமும் தலைவர்களும் பெயர்களையெல்லாம் வதைத்துக் கொண்டு பச்சுகின்ற அளவுக்கு

சில தமிழர்களிடம் நெருக்கமாக இருந்தார்கள்..

அன்று..சரியாக அரைநெற்றாண்டுக்கு முன்..1953..

இவர்களில் சிலர்..சாதி ஒழிப்பு மாநாடு நடத்தி ர்மானித்தார்கள்.

இவர்களுக்கு ஒத்துழைப்பு தந்தவர்கள். மறைந்த நான்கு சில மனோகரன், சத்தியவாணிமுத்து போன்றவர்கள்.

என்தந்தையார் அமரர் திருவள்ளியாசனம், அமரர் தொல்காப்பியனார், அமரர் தியாகரான ஆகியோர்

திரு. த. மு. பொற்கோ, த.மு.ஆரியசங்காரன், திரு. சீர்வரிசை சண்முகராசன் இவர்கள் எல்லாரும்

கொண்ட

குழு ஒன்று டாக்டர் அம்பதேகரைப் பார்ப்பதற்காக அவர் சிகிச்சைப் பெற்றுவந்த கொலப்பாவில்

இருந்த தனியார் மருத்துவமனைக்குப் போனார்கள்..

அங்கே காவலாளி அவர்களை அனுமதிக்க மறுத்தான்.

தங்களின் பெயர்களை ஒரு துண்டுக்காகித்தலில் எழுதி கொடுத்துவிட்டார்கள்..

டாக்டர் அம்பதேகர் அவர்களை உள்ளே அனுப்பும்படி சொல்லி அனுப்பினார்.

வந்துப் பார்த்துக்கின்றார்கள்.. படுக்கையில் அந்த மாமதே..

தளரந்த உடல்.. ஏமாற்றிய அரசியல் தளங்கள்..உடனத்த மனம்..

இந்தக் கோலத்தில் அவர்..

இவர்களோ அவரைச் சிறப்பு விருந்தினராக தங்கள் மாநாட்டுக்கு அழைக்கப் போயிருக்கின்றார்கள்..

சாதி ஒழிப்பு மாநாடு என்று சொன்னவாடென் எழுந்து உட்கார்ந்து உற்சாகத்துடன் அவர் பச்சே ஆரம்பித்தாராம்..

யார் யாரை அழைக்கின்றீர்கள்? - அவர் கேட்டார்.

இவர்கள் சொன்னார்கள்.. மாநில வாரியாக யாரெல்லாம் என்று.

"from south?" - அவர் கேட்டார்..

மிஸ்டர் ஈ.வெ.ரா..- இவர்கள் சொன்னார்கள்.

மிஸ்டர் ஈ.வெ.ரா இல்லாமலா?

தி கிரேட் மனே சூட்டி தரே. ஹி இஸ் அவர் பிரண்ட்

"The GREATMAN Should be there..HE is our friend"

இந்த வார்த்தைகள் தான் டாக்டர் அம்பதேகார் சொன்ன வார்த்தைகள்..
மும்பை தமிழன் டாக்டர் அம்பதேகாரின் இந்த வார்த்தைகளை இன்றும் நம்புகின்றான்..

அதனால் தான் ..

தந்தை பெரியாரைத் தலித்துகளுக்கு எதிரி என்று விமர்சிக்கப்படும் கருத்தை-
பார்வையை அவர்களில்
பலரால் இன்றும் ஏற்றுக்கொள்ள முடிவதில்லை.

தந்தை பெரியாரின் உழைப்பால் அதிகம் பயன்பற்றுவர்கள் தலித்துகள் அல்லாத பிற சாதிய
இந்துக்களாக
இருக்கலாம்..

ஆனால்.. அதனால் மட்டுமே பெரியாரைத் தலித்துகளின் எதிரியாக எப்படிச்
சித்தரிக்க முடியும்?

சாதியத்தின் அடிவரையான மதம்

மதத்தைக் காக்கும் பார்ப்பனிய வதேங்கள்..பார்ப்பனர்கள்..

இவர்களை ஒழிக்கின்ற மூதல்கட்டத்திலேயே நின்றவர் தந்தை பெரியார்.

அவருக்குப் பின் வந்தவர்கள் அடூத தக் கட்டமான சாதிகளே இல்லாத தமிழ்ச் சமுதாயம்
காணும் வரையில்

தொடர வண்டிய போராட்டத்தைத்

தொடராமல்..

அரசியல்களத்தில் அடகு வைக்கப்பட்டார்கள்..

ஒரு ஓட்டு மொத்த அரைநிறாண்டு அரசிக்கடலோரத் தமிழனின் கனவு..

அவர்கள் உழைப்பு..

அவர்களின் வாழ்நாள்..

எல்லாமே இன்று வீணாகிப்போய்விட்டதா..?

ஒரு மும்பைத் தமிழரை.. தன் தோழரை..

இல்லாள் மறந்த பின் மறுமணம் செய்யும் எண்ணமே இல்லாமல் வாழ்ந்தவரை

தந்தை பெரியார் அவரே பண்பார்த்து.. ஆ.தூரையாசன் அவர்களின் உறவினர் பண்ணைப்

பச்சி முடித்து..

திருச்சி பெரியார் மாளிகைக்கு அழைத்து

பெரியவர்களான தி.பொ.வதோசலம், குத்தசி குருசாமி, குஞ்சிதம் இவர்களின்

முன்னிலையில்

கலப்பு திருமணத்தை நடத்தி வைத்து..

மணமக்களை ஒரு வாரம் தங்க வைத்து..

மும்பை அனுப்பியது வறும் கதையல்ல,,

அந்த மணமகன்.. அமரர் தொல்காப்பியனார்..

அவரின் துணைவியார்..இன்று மும்பை சமீபப் பரில் தன் மகன்களுடன்..பரேன்

பத்திகளுடன்...

இது மட்டுமா...

ஓர் பொதுக்கட்டம்..

மும்பை தாராவி கட்டவாடி மதைனத்தில்...

தந்தை பெரியார் அவருக்கே உரியத் தொனியில் வதேங்களகைக் கிண்டல் சய்துப் பசிக் கொண்டிருக்கின்றார்..

"பிரம்மனின் தலையில் பிறந்தவன் அந்தணன்..

...காலில் பிறந்தவன் சத்திரன்.." என்று/

அப்போது கட்டத்தில் கட்டுக்கொண்டிருந்த சடே மாடசாமிப்பிள்ளை துண்டு காகிதத்தில்

தன் களேவியை எழுதி விடுகின்றார்..

களேவி... "அய்யா.. அப்படியானால் பஞ்சமர்கள் பிறந்தது..?"

தந்தை பெரியாரின் பதில்.."அவர்கள் தான் பிறக்க வண்டிய இடத்திலிருந்து பிறந்தார்கள் "

அரபிக்கடலின் அலகைகள் ஆர்ப்பரித்து எழுந்தன..

அந்தப் பதில் கட்டு..

சாதிகளை ஒழிக்க எழுந்த அரபிக்கடலின் அலகைகள்..

மீண்டும் சாதியக் கடலுக்குள்ளேயே அடங்கி...

மீண்டும் அலகைகளாக எழுந்தது..

மீண்டும் அடங்கி..

தொடர்கின்றது இந்தப் போராட்டம்..

அன்று

நடக்கவில்லை

அவர்களின் சாதி ஒழிப்பு மாநாடு..

இன்றும்

அதற்கு சாட்சியாக

அரபிக்கடலின் அலகைகள்

சாதியச் சங்கங்களின்

கால்களை வருடி

வாழ்வகைக் கும்
அரசியல் கட்சிகளின்
கொடிகள் .

எல்லாப் புத்திரிகையிலும்
சாதிச் சங்கத்தின்
தரேதல் விளம்பரங்கள்

அகில இந்திய
அரசியல் தலைவர்களுக்கும்
சாதிச் சான்றிதழ்கள்
இங்கதோன்
வழங்கப்படுகின்றன

0000000000000000 ..5

அரசியல் வாதிகள் எல்லோரும் அயோக்கியர்கள் ..
இப்படித்தான் எழுத்தாளர்கள் எழுத வேண்டும்!
இது இன்று எழுதாச் சட்டமாகிவிட்டது
ஆளாளர்க்கு ஆட்காட்டி விரலை நீட்டி
அயோக்கியன், சாக்கடை, கிருமி, லஞ்சம் .ஊழல் .என்று சொல்லுவதும்
அப்படிச் சொன்னால் மட்டுமே
எழுத்தாளனின் எழுத்தும் நாணயமும் அடையாளப்படுத்தப் படுவதாகவும் ஒரு
மயக்கம் .

என் அலகைகளின் ஈரத்தில் அந்த மயக்கம் தளிரிந்த முகங்கள் உண்டா.
அன்று..

இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் கட்சியின் தலைவராக திரு. காமராசர் அவர்கள்..

அதில் அரபிக்கடலுக்கும் ஆனந்தம்.

ஆனந்த வரவிற்பு அலகைகடலோரம்

எளியவர்களின் தலைவன்..

ஏழைகளின் தலைவன்..

தமிழர்கள் அதிகம் வாழும் தாராவிப் பகுதி, கட்டவாடி மததானத்தில் கட்டடம்..

மகிழ்ச்சியின் விளிம்பில் மக்களும் மக்களிடன் தலைவனும்.

பொன்னாட பதார்த்தம் சடங்கு..

வாழ்த்தும் வரவிற்பும் கட்ட சடங்காகிப் போன மடேகைகளுக்கு

ஓதிகை நடந்தக காலகட்டம்.

சாதிகளின் பெயரால், சாதிச் சங்கங்களின் பெயரால்..

மாலகைகளும் துண்டுகளும் மலைபடோல.

அரசியல் மடேதானே. கட்டுகின்ற கட்டத்ததை வதைத்து தன் எதிரணிக் கு தடுக்கமில்லாத

இரவுகளை நிச்சயப்படுத்த நடக்கும் நாடகமானே.

அதில் இதுவும் ஒன்று என்று அலகைகடல் ஓதுங்கிநின்றது.

அந்த அரசியல் மடேயில்..

அந்த எளிய தமிழன்..

"என்ன உங்களுக்கு 2000 மலைகளுக்கு அப்பாலே வந்தும் புத்தி வரலையா?"

இந்தச் சாதிப் புத்தியை எல்லாம் ஏன்யா எகம்மோரு ஸ்டெனிலியே விட்டாட்டா

வற்றதுக்கு என்ன?"

கட்டடம் கதைட்டியதோ என்னவோ

அலகைகடல் கண்விழித்தது.

அரசியல் வாதியின் கடல் சிப்பிகளிலும் மூத்துகள் பிறக்கும்...

"பள்ளியிலே பசித்தப்பிள்ளை

பாடத்தபைப் படிப்பதெப்போ?

பகலுணவா நீ கொடுத்தாய் - அதபை

படம் காட்ட நீ மறுத்தாய்.!

ஓர்வளே சோறுபோட்டு - நீ

ஓட்டுக்கடேட்டு நிற்கவில்லை

பற்றுவள்தான் பசியண்பைப்பாள் - அதயையும்

போஸ்டர் போட்டா திருவில் விற்பாள்?

பறொத பிள்ளைபரேில் - சொத்துப்
பயெரெழுதும் அரசியலில்
பறெறெடுத்த சிவகாமிக்கு-பிள்ளை நீ
அனுப்பியதோ அஞ்சுபத்து
சொத்துசுகம் எதுவாமில்லை- உனக்கு
சுவிஸ்பேங்கில் கணக்குமில்லை
உயிலெழுதத் தேவையில்லை - உன்
உடமகைளோ எதுவாமில்லை
ஐந்தாறு வடேபித்துண்டு-அதில்
அஞ்சுபத்து நீ விட்டசொத்து

அதிசயம்தான் வணங்கியது என
அலகைடலே வணங்கியது..

அன்று-
அந்த அலகைடலின் வணக்கத்திற்கு
வாழ்த்துப்பா எழுதாமல்
கிளிஞ்சல்களை சரேத்துவதை
மணல்வீடுகுட்பி விளையாடிய நரேம்.
எங்கள் மணல்வீடுகள்
அலகைத் தொடுவதற்கு முன்பே அழிந்துப்போயின.

எழுத்துக்கூட்டி எழுத ஆரம்பிக்கும்போது
என் அலகைடல்
யாரையும் வணங்கும்
இதயமில்லாமல்
ஈரமில்லாமல்
வற்றிப்போனது

2002, ஜனவரி 19ல் மும்பை பாண்டிப் (மே) திருவள்ளுவர் கலையரங்கில்
ஒரு தமிழின கலவிழா.
கவிஞர் வரைமுத்து அவர்கள் சிறப்பு விருந்தினர்.

தமிழ் இனம், தமிழ் மொழி, தமிழ் நாடு என்று மீண்டும் தலைப்புகளின் மீண்டும்
கவிஞர்கள்.
கண்ணகியின் சிலை காணாமல் போன காலகட்டம்.

கண்ணகி, கண்ணகி வழி வந்த கற்பியல் கோட்பாடுகள்.. இவகைகளுக்கு எல்லாம் அப்பால் பலரசை சிந்திக்க வைத்த நிகழ்ச்சி..

இந்தச் சமூகத்தில் "தமிழினம்" எனக் கவிதையின் பாடும்பொருள்.

பாண்டியன் குடையெகைகாத
கண்ணகியின் பீடத்தை
லாரியின் எடையெதத்தா?
தமிழர் என்ன ஏமாளியரா?

நிலங்களபைப் பிரித்து மனித வளங்களபைப் படையெதவர
சாதிகளின் பெயரால்
மனித மனங்களபைப் பிரித்து
சாதித்தது என்ன?

களைவிமலை களைவியாய் கடைகவையெத்த மனக்குமுறல்.
இன்னும் என்னுள் அடங்காத மனக்குரல்..
அன்று ஓங்கி ஓலித்த கவிதையெமனசையெ
உடையெத்துப்போட்டு காயப்படுத்தியது உண்மை.

விழாவின் சிறப்பு விரும்பினர் சிறப்புரையெகைகாக எழுந்து நிற்கிறார்.
அதற்கு முன்பு அவருக்குச் சிறப்பு செய்பவர்கள் வந்து சிறப்பு செய்ய
விழாக் குழுவெயென அழகையெகிறார்கள்..
கவிஞருடன் புகையெபடமெடுக்கும் ஆர்வத்தில் கட்டம்.
காமிராய்களின் பளிச்சு பளிச்சு
இதில் எல்லாம் எப்படித்தான் மனிதர்களுக்கு இத்தனையெ ஆர்வமையெ
இன்னும் இந்த மனிதர்களையெயும் அவர்களின் எதிர்பார்ப்புகளையெயும் ஆர்வங்களையெயும்
வாசிக்க முயன்று தோற்றுப்போகும் இயலாமலையெயில்
மலையெனத்தில் நான்...
எத்தனையெ மூகங்களையெ அதனையெ சாதிகள்..
இதுவரையெ என அகராதியில் வாசிக்கப்படாத சாதிகளின் பெயர்கள்
சங்கங்களில் தலையெவர்கள்..
இந்த அடையெளங்களில் தன் முகமிழந்து நின்ற தமிழரின் வரிசையெ.
கவிஞரின் முகத்தையெ நான் வாசிக்க முயன்றுனே.
கழுவெத்து மாலையெகையெகையெ கையெநித்த போது சங்கடத்தில்

ரோசாவின் மூள் கத்திய அவஸ்தையில் கவிஞர்.
சிறப்புரகை காகக் காத் திருந்தனே. காத் திருந்தனே.
உடல் ஆரோக்கியத் துகக் குக் கட்டக் கவலைப்பட்ட கவிஞர்
உடல் ஊனத்தகை கண்டும் காணாமல்..
கூரலை ஏற்றி இறக்கி கண்களகைக் கர்மயாகக்கி
சொல்லவணை பியதசைச் சொல்லாமல்..
சிறப்புரமை முடிந்தபோது..
என் தமிழினம் என்ற கவிதை
பிரசவத்திலயே இறந்துபோன வலியில்
எழுந்தது வந்தனே..
அப்போது என் அலகைடல் வணங்கிய அரசியல்வாதியின் அரசியல்மடே
நினைவுமடேயில்..
ஓட்டு வாங்கும் அரசியல்வாதியின் கிராமத்து கொச்சதைத் தமிழ் கட்டு
வணங்கிய என் அலகைகள்
எங்கள் கலை இலக்கிய மடேகைகளைக் கண்டும் காணாமல்
ஓதுங்கியே நடந்தன.

சொல்லியிருக்க வணைடும்.
ஆனாலும் சொல்லவில்லை.
சொல்லியிருக்கலாம்
ஆனால் சொல்லவிரும்பவில்லை.
இவர் இதசைச் சொல்லியே ஆகவணைடும்
இப்போதாவது இதசைச் சொல்லவில்லை என்றால்
இனி எப்போது சொல்லமுடியும்?
சிலரால்தான் எதையும் எப்போதும் எங்கேயும் சொல்லமுடியும்.
சிலரால்தான் மனக் கூரலை மனிதக் கடலில் நனைக்கமுடியும்.
இங்கே பலருக்கு மனக் கூரல்கள் கட்ட இரவல்தான்.

யாரும் யாருடைய வசனத்தையும் பச்சிவிடமுடியும்.
வாயசகைக் கும் மனிதர்கள்.
இந்த இரவல் மனிதர்களிடம்
மனக் கூரலைத் துடித் துடி
அலகைடல் என்ன இரூட்டிலும் அழகைக்கிறது.
எழுந்தது நடப்பதாய்.. பாவனை.
நடப்பது நானா.. இல்லகைனவா?
என் அரபிக் கடலின் அலகைகள் மீது
இதோ..
நடப்பது நானா.. இல்லகை அலகைகளா?

கணபதி பப்பா மாரியாவ்
புட ச சா வருஷ லவுக கர் யாவ்
கணபதி பப்பா மாரியாவ்...
மாரியாரே பப்பா மாரியாரே..
உன் தரேக்கோலம்.....
இதோ என அலகைள நோக்கி..
ஐனக்கடலுக்கு நடுவில் நீ ..
வாண வடிகக்கைகள்,, பிரம் இசையின் ஒலி..தாள லயத்துடன் இளமையின் துள்ளல்
காற்றில் பறக்கும் வர்ணப் பொடிகள்..
அரபிக்கடலை நோக்கி உன் பயணம்..
தோள்களில் தவளும் குழந்தையாய்..
நடவைண்டியில் நடபையிலும் சிறுவனாய்..
கம்பீ ரமாய் வீற்றிருக்கும் அரசனாய்..
கணினியின் மவூஸ் உன் காலடியில் கிடக்க
எத்தனை எத்தனையோ மனித வலதை தளங்களின் பின்னல்களுடன்..
பித்தரேல் நடக்கிறது உன் தரேக்கோலம்.
மும்பையில் மட்டும் இன்று (27/9/2004)
1.36 இலட்சம் இல்லங்களில் உனக்கு வழியனுப்பு விழாவாம்..

உன் மண்டல பிசை மண்டபத்தில் பாடாத பாடகன் இந்த மண்ணில் இல்லலை.
தமிழ்நாட்டின் அத்தனைப் பாடகர்களும் மாதுங்காவில் பரெய்வர் வரதராசன்
(நாயகன் திரைப்படத்தின் அசல் நாயகன்)
கணபதி மடையில் பாடி இருக்கிறார்கள்.
தாராவியில் ஒற்றைக் கணபதியாக ஆரம்பித்த உன் தரேக்கோலம்
இன்று ...
அவ்வர சாதியின் அடையாளத்துடன் தனித்தனியாக தொடர்கிறது.
முடியரசின் மண்ணாட்சி உரிமையோடு
உன்னை இல்லங்களின் இருத்தும் உரிமையும் பரம்பரை பரம்பரையாக
தலமறை தலமறையாக தொடர்கிறது.
துயரம், இழப்பு, பயணம், பணி..
எதுவும் உன் வரவை இடமாற்றி விடமுடியாத சங்கிலியாய்
இன்றும் மராட்டிய மண்ணின் மறைந்தரங்களின் இல்லங்களில்
உன் வரவு நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அரபிக் கடலின் அலகைகள் உன் வரவிற்காகக் காத்திருக்கின்றன.

உன் தலையலங்கராமாய் மின்னும் கீ ரிடத்தில்

அலகைகளின் மீ ன்கள் அழிந்துபோய்விடலாம் என்று

சொல்லித்தான் பார்க்கிறோம்..

ஆனால் நீ யோ எங்கள் மக்களாட்சி மண்ணில் உன் முடியாட்சியின் சின்னத்ததை

இழப்பது சிறுமகை என்றுதான் நின்கைக்கிராய்!

இயற்கையின் நிறங்களை மட்டுமே நீ அணிய வணேடும் என்பதுதான் எங்கள்

மண்மகளின் ஆசை.

ஆனால் நீ யோ.. எதை வணேடும்மானாலும் அணிந்துகொள்ளும் நாயகனாய்

வலம் வருகின்றாய்.

நீ இருக்கின்றாயா?

இல்லையா?

இதபைப் பற்றி கவலைப்பட எனக்கு நரேமில்லை.

உன் பிறப்பு.. உன் பிறப்பின் கதை.. உன் பிஃஃஃ, உன் வாழ்க்கை,

இதிலிருந்துதெல்லாம் மீ ண்டுவிட்டது உன் கடற்கரையின் மணல்கள்.

என் மண்ணில் உன் வரவா சின்னதாக ஒரு மனிதநயேத்ததை தவிச் சலெக்கிறது.

உன் தரேக்காலத்தில் எல்லா மதங்களும் கைகோர்த்து தரேழுப்பது

நடக்கத்தான் செய்கிறது.

என் பாதையும் உன் பாதையும்

கடலை நோக்கித்தான் என்றாலும்

எதிர் எதிர் திசையில் ..

ஓவ்வொரு ஆண்டும் இந்த நாளில் நம் சந்திப்பு..

தொடர்கிறது.

உன்னதைதன்னில் கரதைத்துக்கொள்ள

வகைத்துடன் வருகிறது என் அலகைகள்.

அலகைகளின் மடியில் உன் படுக்கை.

நீ எழுந்திருக்கும் போதெல்லாம் என் மண்ணில் கழிவுகள்.

என் மடியில் காயங்கள் ..

காயங்களுடனயே கடலின் அலகைகள்

உன்னதைதன் மடிவிரித்து அணைத்துக்கொள்கின்றன.

நச்சுப்பொருளாய் ..

அலகைகளில் கரகைக் கமுடியாத கலவையாய்..(கமிக் கல்ஸ்)
உன் அலங் காரம் .
என் அலகை மீ ன்களான அணு அணுவாய்
தண்ணீ ரில் எரிக் கிறது ..
இதோ மரணபயத் தில் அலகைகளை விட்டு ஓடுகிறது மீ ன்கள்..
கரகைகளில் இன் னும் கரையாமல் கிடக்கிறது
உன் தும்பிக் கைகள் ..
எதுவும் சலால் மடியாத மௌனத்தில்
அழுகிறது என் கண்கள் .

யாரோ படதைத் தார்கள் ..
யார் சலால் லியோ படதைத் தார்கள்
யார் யாரோ உன்னை எடுத்துத் தார்கள் .. எடுக்கிறார்கள்
எதுவும் சலால் மடியாத மௌனத்தில்
நீ யுமா?

சிலகைகள் படதைத் தவன் இன் னும் வாழ்ந் து கொண்டிருக்கிறான் .
மனிதக் கடலை நீ ந்தி குகைகளில் வாழ்ந் தவன் கிட
இருட்டில் வரந் த ஓவியங்களில் வளிச் சம் பறுகிறான் .
ஆனால் உன்னைப் படதைத் தவர்கள் ..
அதுவே தொழிலாக..
உன் கரகைச் சூழற் சியில் வாழ்ந் து கொண்டிருக்கிறார்கள் .

உன்னைப் படதைத் தவன் இதோ..
உன் கடல் பயணத் தில் கண்ணீ ருடன் நிறுக்கிறான்
ஆசை ஆசையாய் தீ ட் பிய ஓவியம்
மழை நீ ரில் நனைந் து மண்ணில் விழுந் ததுபோல்
அவன் கலை.. கடலின் அலகைகளில் ..

கரபைப் பதற்க் காகவா படபைப் பது?
படதைத் தவனுக் கு மட்டும்தான் தரெயும்
அவன் படபைப் பு அலகைகளில் உடநைந் து மிதக் கும் போது
அனுபவிக் கும் வலியும் வதேனயும் .
ஆனாலும் இந் த வலியும் வதேனயுன் தொடர்ந் தால் மட்டுமே
தொடரமுடியும் வாழ் க்கை.
அதனால் தான் மீ ண்டும் மீ ண்டும் அவன் ககைளின் நடனம்
உப்பு நீ ரில் அரங்கேறி அரங்கேறி
அழிந் து அழிந் து

எழுந்தது எழுந்தது
அலகைகளைப் போலவே தொடர்கிறது.

உன்னை..
என் கடல் மடியில் கரையடும் உன்னை..
எடுக்கவும் முடியாமல்
தடுக்கவும் முடியாமல்
மௌனத்தில் என் வானம்.

சின்னதாக எட்டிப்பார்க்கிறது
என் கடல் மடியிலிருந்து ஒரு கவிதை..

நீ ...
கோவில் கர்ப்பக்கிரகச்
சிறகைகளைத் தாண்டி
எப்போது வந்தாய்?

வதேங்கள் ஒலிக்காத
கூபிசுகளில்
பத்து நாட்களும்
எப்படி இருந்தாய்?

இந்த பத்து நாட்களுக்காகவா
மீதியுள்ள அத்தனை நாட்களும்
அலகைளின் அடியில்
உனக்கு ஆயுள் தண்டனை?

அன்புடன்,
புதியமாதவி, மும்பை.

[தொடரும்]
puthiyamaadhavi@hotmail.com

0000000000000000..70

"கட்டுப்பட்டிருக்கின்றோம்
இந்தியத்துக் குள்ளனென்றே
கருதிடாதே!
கண்டி வகுகுதரமில்லை
கடலுமிக ஆழமில்லை.."

உன் ஆழ்கடலின் அலகைகளுக்கு நடுவில் நின்று கொண்டிரு
தனத்திசையை நோக்கி ஒற்றை மனிதனாக ஒரு மனிதன் குரல் கொடுத்தான்.

ஒரு இனவரலாற்றின் முதல் உரிமகைக்குரலை
உன் கடல் அலகைகளுக்கு அறிமுகம் செய்தவன் அவன்.

மனிதனை நான் தடேுகின்றனே.. என்று தடேி அலகைந்தவன்
எதிர்தீ ச்சல் போடுகின்றனே என்று போராடியவன்
உன் அலகைளின் அடியில் கடசைமச்சு உள்ளவரை
கவிதகைக் காற்றைச் சுவாசித்தவன்.

அவர்தான் வடிவலே என்ற கவிஞர் கலகைக்கத்தன்.
உன் கடற்கரையோரம் தமிழ்க் கவிதை உலகத்திற்கு கட்டாரங்கள் போட்டவன்.
புத்தொடுக்கும் கரங்கள் இனி போர் தொடுக்கும்
அகநானுறுகளுக்கு புறநானுறு பாட போர்க்கொடி காட்டியவன்.
ஈழத்தில் நம் தமிழர் உரிமகைகளுக்காக பம்பாய்த் தமிழ்ச்சங்கத்தில் தீர்மானம்
நிறவைற்ற வணேடிக் குரல் கொடுத்தவன்.
அவனை அவன் கவிதைகளை வளர்த்த தமிழ்ச்சங்கத்தின் கதவுகள்
அவன் நிறவைற்ற துடித்த தீர்மானத்தமைட்டும் கடசைவரை நிறவைற்றாமலயே
கதவுகளைச் சாத்திக் கொண்டுவிட்டது.
அதே தமிழ்ச்சங்கத்தின் அறங்காவலர் குழுவின் தரே்தல்கட்ட அவனை
வெளியில் தள்ளியது.

அவன்தான் ஈழத்தமிழர்கள் என்ற சொல் வழக்கைக்கட்ட எதிர்த்தான்.

"பழங்காலத் தமிழ்நாடு
இலங்கைவரை விரிந்ததடா
படியா மட்டா!
பாழ்கடலின் அழிவுக்குள்
நிலமவீழ்ந்ததனாலே
தீவாயிற்று!"
என்று லமெரியா வரலாற்றைப் பாடியவன்.

ஈழப்போராட்டத்திற்கு நிதிதிரட்டிய மும்பை மண்ணில் அவனிடம் அப்போது
கொடும்பதற்கு எதுவுமில்லை.
அவன் தன் கவிதையை வாசித்தான்..
அதையே விலைபேசினான்..
விற்பான்.. தோளில் தொங்கியத் துண்டை ஏந்தி கட்டத்தில் நடந்தான்..
பெரியவர் வரதராசமுதலியார்தான் அந்தக் கட்டத்தின் தலைவர்.
எதற்கும் இறங்காத அவன் தோள்களின் துண்டு
இனப்போராட்டத்திற்காக மட்டுமே பிச்சைப் பாத் திரமானது.
பசிதீர்க்கக்கூட விற்கப்படாத அவன் கவிதைகள்
ஓர் வரலாற்றின் முன்னுரை எழுத அவனாலேயே விற்கப்பட்டது.

அவன் பிறந்த தஞ்சை மண்ணின் ஈரம்
இன்னும் இந்தக் கடலடியில் சிலர் மனங்களில் காயாமல் இருக்கத்தான் செய்கிறது..
அவன் வாரிசுகள் எல்லாம் இப்போது வறியநிலையில் கடினவாழ்க்கை.
சொன்னார்கள் அவன் தோழர்கள்.
யாரிடமும் எதற்காகவும் எந்த உதவியையும் கேட்டு வாங்கி அறியாதவன்
தன் வாரிசுகளுக்கு என்ன சரேத்து வதை திருக்கமுடியும்?

"பம்பாய்த் தமிழர்கள்" என்று யார் யாரெல்லாமோ கவிதை எழுதத்தான்
செய்கிறார்கள். சிலருக்கு விருதுகள் கூட இதனாலேயே கிடைத்திருக்கிறது.
ஆனாலும் கலைக்கத்தன் எழுதியது போல உன் அலைகடல் தமிழனின்
வாழ்க்கையை எழுதியவன் யாருமில்லை.

எட்டிக்கு எட்டியாய்
இடுக்கு முடுக்குகளாய்க்
கொட்டிகள் போலிருக்கும்
கோழிக் குடப்புகளை
வீடென்று சொல்லிடுவார்

அன்றும் இன்று போல் பிசம்பர் மாதக் குளிர்.
ஓவ்வொரு ஆண்டும் இந்த பிசம்பர் வரும் போதெல்லாம்
உன் அலகைலின் புத்தம்..அச்சம்
உன் இரத்தக்கறைப் பிந்த மணலமீ து இன்றும்
ஆயுதம் ஏந்திய காவல் படகை காத்துக் கிடக்கும் காட்சி..

இனம்புரியாத அச்சத்துடன் ஓடிக் கொண்டு இருக்கிறது வாழ்க்கைச்சுக்ரம்.

இந்திய வருமானத்தில் 40% ஈட்டித் தரும் உன் மும்பை மண்ணில்
நாங்கள் வறும் கழிவுகள் தாம் என்று அடையாளம் காட்டப்பட்ட
அந்த தருணங்கள் வதேனையானவை.
இந்த நாட்டின் வரலாற்றையே புரட்டிப் போடும் களேவிகள்
அந்த வதேனையின் வலியுடன் பிறந்தவை.
அந்த வலிகளைப் போலவே உண்மையானவை.
நியாயமானவை.

மும்பையின் பங்குச்சந்தையில் மனிதர்கள் ஓடிய ஓட்டம்..
தொடர் வடுபிகுண்டுகள்..
அதன் பின் தொடர்கதையான வடுபிகுண்டு கலாச்சாரம்.
பரோந்துகளில், மின்சாரவண்டிகளில், மகிழ்வூர்திகளில் (டாக்சி)மனிதரத்தம்
உடல் சிதறிய வலியுடன் உயிர் நடக்கும் காட்சி..

அண்மையில் கட்டி கார் மாநிலத்தின் இளைஞர்கள் மும்பை புறநகர் பகுதியான
கல்யாண் ரயில் நிலையத்தில் வதைத்து அடித்து காயப்படுத்துதப்பட்டார்கள்.
ஏன்? எதற்கு? என்ன கற்றம்? என்ன தண்டனை இது?

இந்திய நடவண் அரசின் இரயில் வேநிர்வாகம் நடத்தும் அரசு நுழைவூத் தரீர்வு
எழுத வந்தவர்கள்.. அடித்து விரட்டப்பட்டார்கள்.

இந்திய மகவரியதைத் தடீ வரூபவர்கள் அடிக் கப்படும் போதெல்லாம்
காயப்படும் போதெல்லாம்..

"இந்தியா என தாய்நாடு..இந்தியர்கள் அனைவரும் என உடன்பிறந்தவர்கள்" என்ற உண் உறிதிமொழி உடனெடுத்துப் போகிறது..

என் காலடியில் இருக்கும் மண் எனக்குச் சொந்தமானதல்ல.
என் கண்களில் விழுந்த மண் என்கண்ணீருக்கும் சொந்தமானதல்ல
நான் இந்த மண்ணின் மனைந்தனில்லை.
இந்த மண்ணுக்கும் எனக்குமான தூரம்
எனக்கும் விண்ணுக்குமான தூரத்தலைவிட அதிகமாகி.. நீண்டது.. அதிகமாகி
அதிகமாக அதிகமாக என அடையாளம் வறும் புள்ளியாகி..
மங்கிப் போகிறது.

போலியான அஃதிவாரத்தின் மீது எங்கள் வாழ்க்கை
நம்பகத்தன்மை இல்லாத ஒப்பந்தங்களில் எங்கள் நாட்கள்
உலகமேடையில் இந்தியப் புகழைப் படங்களாகக் காட்டுமே
கைகாலுக்கி புன்னகைக்கிறது எங்கள் நிகழ்காலம்.
எங்கள் எதிர்காலம்?
-உன் அலகை மட்டுமே அறியும்.

மகர்களின் மண் இந்த மகராஷ்டிரா.
ஆனால் இந்த மண்ணில் மகர்கள் தீண்டத்தகாதவர்கள்!
மனித சரித்திரத்தின் தீட்டாகிப் போன பக்கங்கள்
உன் அலகைகளாலும் அடித்துச் செல்லமுடியாத கழிவுகள்.

மனம் ஓட்டாமல்கட்ட வாழ்ந்துவிடலாம்.
மண் ஓட்டாமல் வாழமுடியுமா?
காகிதம் பொறுக்கியும் கழிவுகள் சும்னதும்
இடலி விறறும் கடலை விறறும்
வயிறு கழுவ வருகின்ற தமிழர்கள் ..
முடிந்ததுவதை தப்பணத்தில்
பிறந்த ஊரில் மண் வாங்கி மனைவாங்கி
வாங்கிய மனையில் வாழாமலேயே
வாழ்வந்த மண்ணிலும் வாழாமலேயே
வாழ்க்கையைத் தொலைத்துவிட்டு
தொலைந்துபோனது கட்ட திரியாமல்
முடிந்ததுபோய் விடுகிறார்கள்.

நபுறுகோடிகளடை எட்டிப்பிடிக்஑ும் ஑஑ொ஑ு஑ான வாழ்க்஑யை
உன் அலகைடலின் ஑ப்பல்கள் ஑ிலரூ஑஑ு வாரி வழங்஑ியிரு஑்஑ிறது.

இவர்஑ளும் அவர்஑ளும் தமிழர்஑ள் ஂன்பதும் வறெும் அடயைாளம஑மட்டுமடே
அறியப்பட஑ுகிறது.

தாய்ம஑ாழி இவர்஑ளை இணகை஑்வில்லை.
தாய்ம஑ாழி இவர்஑ள் இரூவரயையும் ஓரே இனம஑
ஓரே மண்ணின் வரே஑ள஑ அடயைாளம் ஑ாட்டவில்லை.
இவர்஑ள் தங்஑ளின் மண்ணிலிருந்து வரே஑ுடன் பிட஑ங்஑ப்பட்ட
த஑ாட்டி஑்஑டிகள்.

உன் அலகைடலின் ஑ாற்றும் ஑ாற்று ஑ுமந்துவந்த மழயையும்
இவர்஑ள஑஑ு஑் ஑஑ொந்தமில்லை.
த஑ாட்டிகளில் பப்ப்பதயைடே பரெுமயை஑ நினகை஑ும் இவர்஑ளிடம்
த஑ாட்டத்தின் நினவை஑ுள் த஑ாடரூமா?

இவர்஑ளின் அட஑ுத்த தலமை஑ுற஑ை உன் ஑டலலயை஑ுடன்
ஂந்த ம஑ாழியில் ப஑ே஑ும்?
ஂவர் ஂன்று அடயைாளம் ஑ாட்டும்?
இங்஑ே பலரின் ப஑ெர்஑ளில் மட்டுமடே இரூ஑்஑ிறது தமிழின் அடயைாளம்.
தமிழனின் அடயைாளம் வறெும் ப஑ெர்஑்஑஑ொல்ல஑ மட்டுமடே ஂழ஑ுதப்பட்ட஑ிட்ட
அவலம் ஆப்பிரிக்஑ மண்ணில் இரூப்பத஑ தன் பயண஑்஑ட்ட஑ுரயில் வருத்தத்த஑ுடன்
ஂழ஑ுதியிருந்தார் த஑ாழர் ஑ுமணரா஑ன் அவர்஑ள்.
அந்த஑்஑த஑ை இங்஑யே஑ும் உன் அலகைடலால் ஂழ஑ுதப்படும் நாள் வ஑஑ுத஑ிரமில்லை.

ஂங்஑ள் வாழ்஑ும் ஂங்஑ள் வள஑ும் மங்஑ாத தமிழனென்று
஑ங்஑ு஑ள் ம஑ுழங்஑ி ஂன்ன பயன்?
உன் அலகைடல் ஂங்஑ள் ஑ங்஑ு஑ளின் ஑ங்஑நாதத்த஑ை
அம஑்஑ிக்஑஑ொண்ட஑ ஆர்ப்பிரிக்஑ின்த஑ு ஆராவாரத்த஑ுடன்.

அம்஑்஑ி மும்பை அம்஑்஑ி மும்பயை஑ இல்லை.
உன் ஑டலலயில் ஂங்஑ள் அடயைாளங்஑ள் இல்லை
ஂங்஑ளிடம் ஂங்஑ள் அடயைாளங்஑ள் ஓவ்வ஑ொன்றாய்

உடகைக் கப்பட்டு சிதகைக் கப்பட்டு உருத் தரெயாமல் மாற்றப்பட்டது..
முகமிழந்து நடக்கிறது எங்கள் பயணம்.

சரித்திரப் போர்களில் வடக்கே வந்தவன் தமிழன்.
இல்லலை இல்லலை..
சிந்துவும் குமரியும் தமிழனின் வாழ்க்கை
புத்தரைந்து கிடக்கிறது மண்ணில் இன்றும்.
சொல்லாக, சயலாக, உடயாக, உணவாக,
உறவாக, மரபாக, ஏன் பெண்ணின் அலங்காரங்களில் கட்ட
மங்கிப்போன புகைப்படங்களாய் தமிழனின் அடையாளம்
இருக்கிறது என்று சொல்லிக்கொண்டே போகலாம்.

ஆனால்..எண்ணிப்பார்க்கிறேன்
உன் அலகைடலில் எங்கள் பாதங்கள் பட்டது எப்போது?
எத்தனை நிறுண்டுகளாய் இங்கே எங்கள் உறவுகளின் ஓட்டம்.
இன்னும் ஏன் உன் அலகைகள்
எங்கள் கதகைகளை எழுத மறுக்கின்றது?

உன்னை உன் அலகைகளை ஆள்வதும் அடவைதும்
எங்கள் ஆசை என்றால் அது பரோசை என்பது
உன் ஆழ்கடலின் அரசியல் சட்டம்.
ஆனால் -
என்னை எங்களை
எங்களின் அடையாளத்துடன்
எதிர்கொள்ள வேண்டும் என்பது
எதிர்காலத்தின் கட்டாயம்.

உன் அலமைடியில் பிறக்கிறது
என்னை எனக்கு அடையாளப்படுத்துதும் என ஜீ வன்..

அலகைடலின் கவிதை:

உன்னில் நுழைந்து
உன்னில் கரந்தது

கோழி மிதித்து குஞ்சுகள் இறந்தன.
வானத்தில் பறக்கும் கழுகுகள் கபட
கண்ணீர் விடுகின்றன.
தாயின் கருப்பை
சுவாசக் குழாயை இறுக்கி உடதைத்து..
எல்லாம் சிதறி..
கண்மட்டி கண்திறக்கும் முன்னே
நம்பிக்கை நட்சத்திரங்கள்
நடபைபிணமாகி..

எப்பி..எப்பி.. எப்பி முடிந்தது?
தொட்டில் சீலை எப்பி தடுக்கி எறிந்தது?
வரேகள் எப்பி மலர்கள் பறித்தன?
நீரூக்குள் எரிமலையாய்
கடலுக்குள் கல்லறைகள்.
அமுதம் கபட விடமாகலாம்.
அலகைகள் கடலுக்கு விடமாகலாமா?
வலகைகள் மீனுக்குச் சிறையாகலாம்.
துட்ப்புகள் படகுக்கு சிறையாகலாமா?
இனி இந்த அலகைகளில் எங்கள் படகுகள் பாய்விரிக்குமா?
நம்பிக்கை வற்றிய கடலில் வாழ்க்கையின் அலகைகள்.
இந்த அலகைகளில் இனி இருக்குமா ஈரம்?

உடமகைகள் உறவுகள் உயிர்களின் இழப்பில்
உடநைத்து கிடக்கும் உடல்மீது
வல்லாங்கு செய்கிறது வெறிநாய்களின் வடேக்கை.
மீண்டும் மீண்டும் கடிக் கப்பட்டு சிதகை கப்பட்டு
துடிக் கிறது எங்கள் தமிழ்ச்சியின் மார்பு.
ஒரு போராட்டத்தின் கட்சைக் கடம்.
இழப்புகளின் மீதுதான் எழுதப்படும் வெற்றி
எழுதப்படாதப் போர்க்காலத்தின் சட்டம்.

தாயாய், தங்கையாய், தோழியாய்..
ஊராய் உறவாய் உண்மையாய்....
உங்கள் தொப்புகள் கொடி உறவாய்..
அரபிக் கடலின் காற்றில் கலந்துவிட்ட
உயிரின் துடிப்பை...
உங்கள் சிறகுகளாக
எடுத்து வருகிறது என் அரபிக் கடலின் அலகைகள்.
எறிந்த சாம்பலிருந்து எழுந்து பறக்கும்
பறவையாய்..
சுதந்திரவானத்தில் நம் சிறகுகள் பறக்கும்.
அப்போது சூனாமி என்ற பிணாமி பெயரில் வந்த பரேலகைகள்
நம் கண்களின் அசைவுக்குக் கட்டுப்படும்.

எல்லாம் இழந்த நிலையில்
இழக்கக் கிடாதது நம்பிக்கை மட்டும் தான்
அந்த நம்பிக்கையின் கடற்கரையில்
படிகம்ப அதிர்வுகளின் இரூட்டில்
துடிப்புக்களைத் தடுக்கிறது நம்படகுகள்.
நம் வலகைகளுக்காகக் காத்திருக்கிறது
கடலின் அலகைகள்.

அரபிக்கடலின் கவிதை:

கடலின் அலைதோண்டி
சிப்பிகளில் மூத்தடுத்து
விளிம்பு மனிதர்களுக்கு
வெளிச்சம்தரும் போராட்டத்தில்
இதோ..
அலகைகளுடனும் நம் போராட்டம்.

puthiyamaadhavi@hotmail.com